

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił, co następuje:

G. S. i S. J. swoją znajomość rozpoczęli w Internecie, za pośrednictwem portalu randkowego w listopadzie 2011 roku. Na początku, były to tylko rozmowy przez Internet. Z czasem te rozmowy przerodziły się w spotkania, również intymne. Po ostatnim spotkaniu, tj. w lutym 2012 roku, S. J. zaczęła otrzymywać od G. S. wiadomości tekstowe z żądaniami przelewania określonych sum pieniężnych pod groźbą ujawnienia nagrań z ich wspólnych spotkań o charakterze intymnym, a także pod groźbą zniszczenia małżeństwa S. J. i Ł. J.. S. J., nie będąc pewną czy G. S. jest w posiadaniu jakichkolwiek nagrań z jej udziałem, jak również sparaliżowana strachem i obawą ujawnienia ich romansu przed jej mężem, w dniach: 22.02, 08.03, 15.06, 18-20.06.2012 roku, przekazała na rzecz G. S. pieniądze w łącznej kwocie 4201 złotych za pośrednictwem przelewów błyskawicznych (...). W dniu 20 czerwca 2012 roku, S. J. udała się na Komisariat Policji W. – U. i złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa na jej szkodę przez G. S..

Oskarżony G. S. ma 26 lat, posiada wykształcenie średnie ogólne, bez zawodu, kawaler, ojciec jednej małoletniej córki, aktualnie zarejestrowany jako bezrobotny, bez prawa do zasiłku, na utrzymaniu matki, aktualnie dorabia poprzez pomoc matce w roznoszeniu korespondencji z urzędu miejskiego, dwukrotnie odbywał leczenie odwykowe związane z uzależnieniem od hazardu, nie miał problemów z nadużywaniem alkoholu, ani z używaniem środków odurzających. Wobec oskarżonego, Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, X Wydział Karny prawomocnym wyrokiem z dnia 18 lutego 2011 roku w sprawie(...) warunkowo umorzył postępowanie karne na okres próby wynoszący 1 rok, przypisując mu sprawstwo czynu polegającego na tym, że w okresie od 01 sierpnia do 08 września 2010 roku w W. w Centrum Handlowym (...) kierował groźby karalne poprzez wysyłanie wiadomości tekstowych sms do J. Z. w celu zmuszenia ww. pokrzywdzonej do zwrotu wierzytelności w kwocie 1500 złotych, tj. o czyn z art. 191 § 2 k.k. (k. 114). Oskarżony w dacie orzekania figurował w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego, jako osoba karana. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sochaczewie z dnia 23 stycznia 2013 roku w sprawie (...) został skazany za czyn z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego G. S. (k. 33-34, k. 191-192), zeznań świadka S. J. (k. 1-3, k. 10), dowodów rzeczowych (k. 9, k. 11, k. 25), wydruku stron internetowych (k. 13-14), protokołów oględzin rzeczy (k. 15, k. 35-37, k. 38, k. 129), protokołu zatrzymania (k. 21), protokołów przeszukania (k. 22-24, k. 27-29), dokumentacji lekarskiej (k. 48-108), wyroku SR dla Warszawy – Śródmieścia w sprawie o sygn. akt (...) (k. 114), opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 117-118v) oraz informacji z bazy danych PESEL-Sąd (k. 185).

Oskarżony G. S. przesłuchiwany na etapie postępowania przygotowawczego (k. 34) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Potwierdził, iż był autorem smsów, zawierających groźby upublicznienia treści intymnych z udziałem S. J., w przypadku braku wpłat pieniężnych. Jednocześnie wyjaśnił, że pieniądze, które otrzymał od S. przeznaczył na spłatę swoich długów wynikających z uzależnienia od hazardu, tj. zakładów bukmacherskich i automatów do gry. Wyjaśnił, że w chwili zawierania znajomości z S. J. nie miał zamiaru pobierania od niej jakichkolwiek pieniędzy, zrobił to dopiero wtedy, gdy dowiedział się, że nie jest ona stanu wolnego, to była chęć odegrania się na niej. Na rozprawie (k. 191-192), odpowiadając na pytania Sądu, wyjaśnił, że nie oddał pieniędzy S., ale ma zamiar to zrobić.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego G. S. w części. Za wiarygodne Sąd uznał twierdzenia oskarżonego, iż w okresie od stycznia 2012 roku do dnia 20 czerwca 2012 roku zmuszał pokrzywdzoną S. J. do dokonywania szeregu wpłat pieniężnych na jego rzecz, grożąc przy tym upublicznieniem treści intymnych z jej udziałem. Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie tych okoliczności korespondowały z zeznaniami pokrzywdzonej S. J. oraz z dowodami rzeczowymi w postaci potwierdzeń dokonanych za pośrednictwem przelewów błyskawicznych (...) oraz z treścią wiadomości tekstowych ujawnionych w procesie oględzin telefonów komórkowych.

Wyjaśnienia oskarżonego w pozostałym zakresie, tj. odnośnie chęci zwrotu pieniędzy pokrzywdzonej, a także odnośnie okoliczności, iż w chwili zawierania przedmiotowej znajomości nie miał on zamiaru pobierania od niej jakichkolwiek pieniędzy, nie mają znaczenia przy ocenie sprawstwa czynu określonego w art. 191 § 1 k.k. Do znamion tego czynu nie należy brak zamiaru uzyskania korzyści majątkowej w chwili zawarcia znajomości, które to zdarzenie nie jest nawet objęte okresem, w jakim czyn przypisany oskarżonemu został popełniony, ani też chęć zwrotu korzyści uzyskanych z przestępstwa, bowiem nie jest to czyn skierowany przeciwko mieniu. Czyn ten jest przestępstwem formalnym nakierowanym na zmuszanie, które jest dokonane z chwilą użycia przez sprawcę określonych w ustawie środków w tym wypadku groźby bezprawnej. Nie ma znaczenia czy pokrzywdzony zachował się w sposób, do jakiego zmuszał go sprawca. Dobrem chronionym poprzez przepis art. 191 § 1 k.k. jest wolność jednostki, czyli osobista swoboda podejmowania lub niepodejmowania jakiegoś zachowania.

Przy czym to, z pokrzywdzona zachował a się w sposób, do jakiego zmuszał ja oskarżony stanowi w niniejszej sprawie okoliczność wpływającą na rozmiar ujemnych następstw czynu..

Zatem wyjaśnienia oskarżonego, w tym zakresie Sąd potraktował, jako deklaracje zmierzające do wykazania mniejszego stopnia jego zawinienia.

Zeznania S. J. wskazują jednoznacznie na użycie wobec jej osoby przez oskarżonego G. S. groźby bezprawnej w celu zmuszenia jej do dokonywania na jego rzecz przelewów pieniężnych, co w konsekwencji działań oskarżonego uczyniła. Zeznania te są w pełni wiarygodnie i korespondują z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy tj.: wydrukiem stron internetowych /k. 13 – 15/, protokołem oględzin telefonu komórkowego pokrzywdzonej i ujawnienia treści wiadomości tekstowych od osoby o imieniu M. /k. 15/, protokołem przeszukania oskarżonego wraz z opisem wydanych przedmiotów tj. telefonu komórkowego i wydruku przekazu z (...) /k.22 – 24/, protokołami oględzin telefonów komórkowych oskarżonego i pokrzywdzonej i ujawnienia treści wiadomości tekstowych /k. 35 – 37, 38/, oraz w postaci dowodów rzeczowych /k. 9, 11, 25/

Za w pełni wiarygodną Sąd uznał opinię sądowo - psychiatryczną (k. 117-118v) dotyczącą oskarżonego, została ona sporządzona zgodnie ze wskazaniami art. 202 § 4 k.p.k., w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej, a wnioski w niej zawarte nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, są logiczne i jasne. Sąd podzielił wnioski biegłych lekarzy psychiatrów, którzy nie stwierdzili u oskarżonego G. S. objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, ale rozpoznali u oskarżonego G. S. zaburzenie nawyków i popędów pod postacią patologicznego hazardu. Jednakże, jak wskazują biegli, ten stan psychiczny odnośnie zarzucanego czynu, nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czyni ani jego zdolności pokierowania swoim postępowaniem.

Oceniając pozostały materiał dowodowy, należy zważyć, co następuje: protokoły sporządzone podczas postępowania przygotowawczego, Sąd uznał za sporządzone fachowo i rzetelnie przez uprawnione podmioty. Protokoły nie noszą śladów ingerencji w ich treść, nie zostały zakwestionowane przez Sąd oraz strony procesu karnego. Są jasne i przejrzyste. Nadto, czynności procesowe nimi objęte zostały przeprowadzone i udokumentowane zgodnie z przepisami.

Pozostałe dowody dokumentarne w postaci dowodów rzeczowych (k. 9, k. 11, k. 25), wydruku stron internetowych (k. 13-14), dokumentacji lekarskiej (k. 48-108), wyroku oraz informacji z bazy danych PESEL-Sąd (k. 185), są dokumentami urzędowymi, zaświadczającymi określone zdarzenia faktyczne. Sąd nie widzi podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności, nie były kwestionowane przez którąkolwiek ze stron.

Eliminując z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu art. 284 § 1 k.k. Sąd miał na uwadze, że do znamion czynu określonego w art. 284 § 1 k.k. nie należy użycie groźby bezprawnej, zaś zachowanie pokrzywdzonej zgodnie z wolą oskarżonego nie ma znaczenia dla bytu przestępstwa określonego w art. 190 §1k.k. Z kolei czyn określony w art. 190 § 1 k.k. nie jest przestępstwem trwałym, a z ustaleń faktycznych wynika, że został on popełniony ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu i niejako na raty, co w pełni uzasadnia przyjęcie kwalifikacji prawnej określonej w art. 12. k.k.

Wobec powyższych sad doszedł do przekonania, że czyn przypisany oskarżonemu wypełnia znamiona art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Dlatego też Sad uznał, że wina oskarżonego i okoliczności czynu nie budzą wątpliwości, zaś kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest współmierna i sprawiedliwa, adekwatna do stopnia szkodliwości społecznej i stopnia zawinienia oskarżonego oraz spełni cele w zakresie odpłaty za wyrządzoną krzywdę.

Stopień społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego jest znaczny. Na taką ocenę wpłynęły: szczególnie nasilona postać złego zamiaru nakierowanego na chęć zdobycia przewagi nad drugą osobą realizowana poprzez, nadużycie zaufania pokrzywdzonej, naruszenie sfery prywatności pokrzywdzonej i jej dobrego imienia oraz okoliczności popełnienia przestępstwa w postaci wykorzystania bezbronności pokrzywdzonej, zdobycie i wykorzystanie własnej przewagi nad bezbronną osobą w postaci groźby rozgłoszenia niewygodnych faktów i wiadomości uwłaczających czci pokrzywdzonej i jej najbliższych. Niezasługująca na uwzględnienie motywacja oskarżonego, zachowanie się pokrzywdzonej zgodnie z wolą oskarżonego pozwalają na stwierdzenie, że rozmiar ujemnych następstw czynu jest wyjątkowo znaczny.

Oskarżony miał pełną świadomość swojego przestępczego działania. Dotychczasowa postawa oskarżonego wskazuje na głęboką demoralizację, która to rzutuje na stopień winy. Zwiększona wina u oskarżonego wynika z tego, że sprawca nie docenił, a w konsekwencji nie uszanował dawanych mu ostrzeżeń. Jak wiadomo w dacie czynu tj. od stycznia do czerwca 2012r. oskarżony pozostawał w okresie próby orzeczonej Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia o sygn. (...), z dnia 18 lutego 2011r. /k. 123/.

Sąd stanął na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie miała miejsce przewaga okoliczności wpływających obostrzająco na wymiar kary nad okolicznościami łagodzącymi.

Dlatego też, Sad uznał, że oskarżonego G. S. należy wychowywać w ramach reżimu więziennego. Izolowanie oskarżonego od społeczeństwa jest w ocenie Sądu celowe i współmierne do czynu, który popełnił w ustalonych przez Sad okolicznościach. Zauważyć należy, iż wobec oskarżonego zastosowano już instytucje warunkowego umorzenia postępowania za taki sam czyn, wiadomo również, iż jeszcze przed wydaniem orzeczenia w niniejszej sprawie oskarżony został prawomocnie skazany za czyn określony w art. 191 § 1 k.k. / k. 188/. W tym kontekście, zachowanie oskarżonego nie pozwalało zdaniem Sądu na przyjęcie względem niego pozytywnej prognozy i skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

W ocenie Sądu orzeczona kara pozwoli na uzyskanie właściwego oddziaływania wychowawczego i zapobiegawczego w stosunku oskarżonego, zwłaszcza wpłynie na jego społeczną postawę. Analiza zachowania oskarżonego, niezbitcie dowodzi tego, że tylko wymierzenie bezwzględnej kary w wymiarze orzeczonym będzie stanowiło dolegliwość, która nie będzie mieć charakteru represji, ale wypełni funkcję prewencyjną tak indywidualną - co do osoby sprawcy, jak i generalną w stosunku do potencjalnych sprawców przestępstw.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej S. J. kwoty 4200 złotych. W ocenie Sądu, orzeczony środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody, będzie istotnym dodatkowym składnikiem kary w aspekcie wychowawczego oddziaływania na postawę oskarżonego.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k., Sad orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazach dowodów rzeczowych Drz (...), (...), (...), (...), (...) na k. 9, Drz (...) na k. 11, i Drz (...) na k. 26 na rzecz Skarbu Państwa poprzez pozostawienie ich w aktach sprawy. Dowody rzeczowe pochodziły z przestępstwa i jednocześnie służyły do popełnienia czynu zabronionego.

Zważywszy na sposób działania realizowany poprzez groźbę rozpowszechnienia informacji intymnych, które z natury rzeczy należą do niezwykle wewnętrznej, szczególnie skrywanej i najgłębszej sfery osobowości człowieka, Sąd na podstawie art. 39 pkt 2b k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k., orzec wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z S. J. przez okres 2 lat.

Na podstawie art. 626 §1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., art. 2 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983 nr 49 poz. 223 z późn. zm.), Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w sprawie w kwocie 210 złotych w tym 120 złotych tytułem opłaty.

Podnosząc powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.